

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

„Tebenned bízunk eleitől fogva” (90. zsoltár)

AZ IGE MELLETT

Mert a hegyek megszűnhetnek és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő Urad.” Ézs. 54,10

Szövetségben Istennel

Csodálatos felfedezni a Szentírásban, hogy Isten egyáltalán nem olyan, mint amilyenek mi, emberek sokszor elképzeljük. Nem ellenség, aki másban sem leli a gyönyörűségét, mint az ember pusztulásában, és nem is közböcs, ősz hajú bácsi, aki tétlenül nézi, amint az alkotása a szemei előtt megy tönkre! Isten szíve telve van irántunk szeretettel, s részévé akar válni az életünknek. Hogy mennyire komoly Benne ez a szándék, azt éppen a szövetségkötésre tett lépései mutatják a legjobban.

A Biblia Isten szövetséges szándékának a jelképe. Mi más oka lett volna Istennek arra, hogy vegye a fáradságot, és a Biblián keresztül kijelentse magát nekünk és bemutatkozzon? Ez pontosan olyan, mint amikor misszionáriusok mindenféle hátsó szándék nélkül elutaztak az őserdőbe, hogy ott az életük kockáztatása árán is felvegyék a kapcsolatot a civilizációtól elzárt népekkel. Ezeket a misszionáriusokat nem a haszonszerzés indította útnak, hanem Isten szeretete. Istent is a szeretet vezérelte, amikor a Kijelentést adta.

Szokták azt mondani, hogy a Biblia is csak egy könyv, amit emberek írtak. S valóban, a Biblia leírásában Isten embereket használt, de ebben is lássuk csak meg Isten szeretetét! Gondoljuk csak el: egy professzort meghívnak az általános iskola elsősei közé, hogy tartson előadást a társas kapcsolatokról. Vajon mit fognak megérteni a gyerekek az előadásból, ha ő az egyetemi színvonalról nem tud leereszkedni a kisiskolások padjához? Hasonlóképpen: vajon milyen eséllyel érthetnék meg Istent, ha Ő a maga szintjén jelentené ki magát? Tudnánk azzal bármit is kezdeni? De jó, hogy Isten a Biblia leírásához embereket használt fel, s történeteket, példabeszédeket ad elénk! Őszintén szólva, még ez is meghaladja a tudományunkat, de ez már a Szentlélek Isten jelenlétében mégis érthetővé válik.

A Szentírás Isten szövetséges szándékának a jele, ezért két nagyobb egységre tagolhatjuk: Ószövetségre és Újszövetségre. Az Ószövetségnek a középpontjában a Sínai-hegyi szövetségkötés áll, aminek írásos foglalata a Tízparancsolat! Miért adta Isten a Tízparancsolatot? Semmiképpen sem azért, mert bármitől is meg akarna bennünket fosztani! A Tízparancsolat mögött is Isten féltő szeretete húzódik meg!

A beszélni tanuló kisgyerekek jelentős százalékának az első szavai között rendszerint ott van a „nem” szócska. Vannak, akik azt mondják: lám, ilyen az ember, már kiskorától dacol. De közelítsük meg ezt a kérdést most egy másik oldalról! Nem lehet, hogy azért tanulják meg a leggyorsabban a gyerekek a „nem” szócskát, mert nagy valószínűséggel addigi rövid életük során ezt hallották legtöbbször a szüleiktől? („Ne mássz fel az asztalra!” „Ne húzd le az asztalterítőt!” „Ne kapcsolgasd a TV-t!” „Ne vedd a szádba a mobiltelefont!” „Ne nyúlkálj a WC-be!” „Ne, ne és ne!!!”) Ugye, szülőként a gyerekeinket így próbáljuk megvédeni a veszélyektől?!

Isten a Tízparancsolatban hasonlóképpen ezzel az óvó szeretettel mondja: „Én vagyok az Úr, a te Istened... Ne legyen más istened rajtam kívül.” Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot ..., ne tiszteld és ne imádd azokat. Ne mondd ki hiába Istenednek, az Úrnak a nevét. Ne .. ne és ne ... Miért ne? Mert fontos vagy nekem és meg akarlak kímélni téged ezektől a zsákutcáktól. Mert értékes vagy, és értelmes életet szántam neked.

(folytatás a 3. oldalon)

Új szövetséged elfogadom

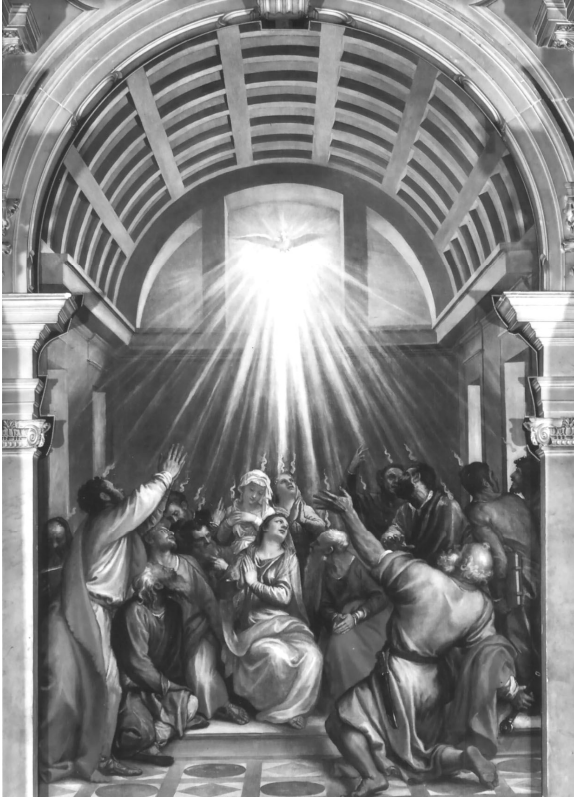
1. Új szövetséged elfogadom,
Magam egészen odaadom,
Nem tartok semmit, legyen tiéd,
Félelmeimtől irgalmad véd!

2. Áttört kezedbe kezem teszem,
Ne engedd kérlek, ha elveszem.
Láncolj magadhoz örökre már,
Nincsen itt részem, nincs, ami vár.

3. Hű lenni nékem, tudom, nehéz,
De szívem lássad, hű lenni kész.
Járva az utat, ha botlanék,
Emelj magadhoz, keresztédért.

Vándor Gyula

A húsvéti idő ünnepei: áldozócsütörtök és pünkösd

esemény manapság kevés hangsúlyt kap, Apostoli hitvallásunk a jelentőségének teljességében fogalmazza ezt meg: „fölment a mennybe, ott ül az Atya Isten jobbján, onnan jön el ítélni élőket és holtakat.” Mennybemenetel nélkül nem lenne dicsőséges közbenjárónk az Atyánál, aki helyet készít nekünk, és akit onnan visszavárhatunk. Az ünnep neve azonban a később ezen a napon szokássá vált katolikus „elsőáldozásból”, azaz első úrvacsoravételből származik.

10 nappal később, a húsvéti idő 50. napján, **pünkösdkor** (maga a pünkösd név az „ötven” jelentésű görög szóból származik) ünnepeljük Jézus ígéretének beteljesedését, a Szentlélek kitöltését. Jézus így szólt erről tanítványainak

korábban: „én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt, bennetek lesz.” /Jn 14,16-17/ Az első pünkösdön a félénk, addig bujkáló tanítványok az őket hirtelen betöltő Szentlélektől bátor hitvallókká váltak, s a Lélek munkája révén csatlakozott hozzájuk még aznap 3000 ember. Így jött létre az első gyülekezet, vagyis az egyház. A Szentháromság harmadik személyének eljövetele megszámlálhatatlan sok kegyelmi ajándékot hozott a keresztyének számára. A Lélek által érthetjük csak meg az Igét, a Lélek által lesz a miénk Isten bűnbocsánata és új szövetsége, a Lélek által tudunk csak a Jézussal elkezdett új életben járni. A Lélek tud adni bölcsességet, vigasztalást, jó gyümölcsöt teremni bennünk, krisztusképűvé formálni, és csak a Lélek tudja az egyház sok, különböző tagjait egy testté formálni.

Látható tehát ezen ünnepek szoros kötődése húsvéthoz: a váltásgmú elvégzését követő feltámadás miatt ült Jézus dicsőségben Isten jobbára a mennyben és küldte el maga helyett Szentlelkét, aki összeköt bennünket életünk és egyházunk Urával és velünk van minden napon a világ végezetéig.

Faragóné Sárdy Emőke

(folytatás az 1. oldalról)

A Tízparancsolatban Isten erőteljesen beleszól, beleavatkozik az életünkbe és minősíti a dolgainkat, mert szeret!

A Biblia második fele, a szíve, a lelke: az Újszövetség! Itt már nemcsak a hangját hallhatjuk a minket féltő, óvó Istennek, hanem meg is láthatjuk Őt, személyesen. „*Aki engem látott, látta az Atyát.*” – mondja Jézus Krisztus. S kiderül, hogy Isten szövetséges szándéka olyan mély, hogy akár még arra is képes, hogy emberré legyen és feláldozza magát értünk. Az Újszövetség középpontjában Jézus Krisztus kereszthalála áll. Nem szó, nem tanítás, hanem az áldozathozatal. „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.” – mondja az Úr Jézus, majd így folytatja: „*Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit én parancsoltam*” /Jn. 15.13-14/ S valóban, hogyan fejezhetné ki Isten még ennél is nyomatékosabban, hogy fontosak vagyunk a számára? Amikor megszülettünk, Istentől kaptuk ajándékba az életünket, s a pusztá létünk arról beszél, hogy az Isten szeret. Aztán, ahogy elkezdünk élni, Isten nem hagyta abba az ajándékozást: mert ajándékoz nekünk társakat: szülőket, testvéreket, házastársat, gyermekeket, s megáld rengeteg gyönyörű szép pillanattal. Amikor azonban Jézus Krisztus közénk jön, ez az ajándékozásnak egy egészen más szintje! Ott Isten már nemcsak valamit ad, hanem önmagát adja és önmagával együtt mindent! Ez a non plus ultra! Mindez azért történt, mert Isten új szövetséget készített nekünk, s ezzel akar megajándékozni bennünket!

Kedves Testvérem! Az életünkben annyi helyzet van, amikor az ördög azt suttozza a szívünkbe, hogy az Isten nem szeret! Ilyenkor vedd a kezédbe a Bibliát és értsd meg: ez a szent könyv pusztá létével pontosan az ellenkezőjét tanúsítja. Lapozz bele az Ószövetségbe, s lásd meg: Isten szeret! Lapozz el az Újszövetségig, s fedezd fel Jézus Krisztus kereszthalálatát, s vedd komolyan: Isten mindennél inkább szeret!

Isten szövetségben akar élni velünk. „*Mert a hegyek megszűnhetnek és a halmok meginoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg és békességem szövetsége nem inog meg*” – mondja az Úr Isten. Azonban jó azt tudnunk, hogy a szövetségkötéshez mindig két fél kell. Ő felkínálja a szövetségét, de ha mi tudomást sem veszünk róla, akkor az pontosan olyan, mint amikor egy fiú felkér táncolni egy lányt, de az elfordítja a fejét. A konfirmandusoknak mindig megtanítjuk: a hit személyes döntéssel jár! Ahogy nem lehet más szájával enni, úgy nem lehet más helyett hinni sem. Isten nem erőlteti ránk magát. Ő nagy szeretettel hív és vár arra, hogy Jézus Krisztushoz odaforduljunk, de ezeket a lépéseket mindenkinek magának kell hittel meglépnie. Ez az elfogadás mutatkozik meg abban, amikor az életünket Jézus Krisztusnak odaadjuk, s megtérünk. S ennek az elfogadásnak a külső jele az is, hogy az Újszövetség jelét, a keresztséget magunkra vesszük, hívő emberként pedig az úri szent vacsorában kifejezésre juttatjuk, hogy Jézus Krisztus kereszthalálát elfogadjuk.

Ki akar száz kilométereket gyalogolni, ha autóba is ülhet? Ki akarja otthon a munkát egyedül végezni, ha éppen az egész családra számíthat? Bolondok lennénk a lehetőségeinket nem kihasználni. És mi a helyzet az Isten Jézus Krisztusban felkínált szövetségével?

(Részlet a március 5-én, bibliavasárnapon elhangzott igehirdetésből. A teljes igehirdetés a www.dunaharaszti.reformatus.hu oldalon meghallgatható.)

Faragó Csaba lelkipásztor

Otthon a templomban

A korábbi lapszámokban ezzel a címmel megjelentetett írásokban egy-egy gyülekezetünkbe járó kedves személy vagy házaspár fogalmazta meg gondolatait azzal kapcsolatosan, hogy személyesen mit is jelent számukra az otthonlét érzése a Dunaharaszti Református Gyülekezetben, a templomban. Ezúttal a **Simó házaspárt** szólítottuk meg, Hajnalt és Leventét:

Mikor és hogyan kerültek kapcsolatba a Dunaharaszti Református Gyülekezetrel?

2018. május elsején költöztünk Dunaharaszti városába. Az első dolgaink között volt, hogy érdeklődni kezdtünk afelől, hol találunk református templomot, és a legnagyobb örömünkre itt volt a közelünkben.

Mit jelent személyesen az Önök számára az otthonlét fogalma a templomra és a gyülekezetre vonatkozóan?

Az otthonlét fogalma számunkra sokat jelent, mivel Budapesten éltünk több éven át, ott nem volt olyan templom, ahová járhattunk volna, így nagy örömmel értesültünk a közelünkben lévő református gyülekezeetről itt, Dunaharasztiin.

Mi az, ami leginkább az otthonosság érzetét kelti, ha a gyülekezetre gondolkodunk, illetve mi mindenben tapasztalják meg az otthonlét érzését?

Az otthonosság érzetét kelti eleve az a tény, hogy egy református gyülekezethez tartozunk, és nem mellékes, hogy megtapasztaltuk a gyülekezet szeretetét. A templom modern, rendezett, a hangulat nagyon jó, és az igehirdetés is nagyon tetszik. Reményeink szerint még sokáig élvezhetjük a Dunaharaszti Református Gyülekezet szeretetét, és mi is szeretnénk viszonzni a gyülekezet és a lelkipásztorok felé, amit tőlük kapunk.

Köszönöm a megosztott gondolataikat, és a gyülekezet nevében is kívánom, hogy az Úr áldásait, békességét és szeretetét naponként megtapasztalhassák életükben és a gyülekezet közösségében!

Kemény Veronika

KONFIRMANDUSOK 2019

Kárász Izabella:

Nyertetek-e szentlelket?!

Alszik a szívben lángod, szeretet,
mit régi tüzek hamva elfedett,
mert könny locsolja, forró siratás.
Nem vethet lángot az alvó parázs.

És tesz a lélek élettelenül,
és vet új magot, szeretetlenül,
és jár és él és nincsen aratás,
mert alszik benne a régi parázs.

Amíg le nem jó Isten Szelleme,
a lelkek mélyét nem tölti tele,
míg csak sóhaj száll az ima helyett –
szunnyad a parázs... Nem lesz életed!

... Gyűjtsd fel a régi tüzet, Istenem,
hogy minden lélek csodákat tegyen,
Vetése nőjön, míg a napba néz,
Legyen tüzeket gyűjtő égi kéz!

Legyen a dal, a hang, az akarás,
s míg lángra gyúl a sok régi parázs,
Valóság legyen a nagy felelet:
Igen! Elnyertük áldott Lelkedet!

Istennek legyen hála, hogy az idei évben a konfirmandusok igen nagy számban, a két évfolyamot együttvéve majdnem 40 fővel vettek részt a képzésben. Huszonhat első- és tizenkét másodéves fiatalról van szó, akik többnyire szorgalmasan jártak a konfirmációs órákra, illetve a vasárnapi istentiszteletre. Ebben az évben leginkább egyházunk életéről és ünnepeiről beszélgettünk, amelyek szorosan kapcsolódnak Jézus Krisztus életének egy-egy állomásához.

Az órák mellett elindult a 'Kisifi', amelyet vasárnap 18 órától tartottunk. Itt a közösség építését szolgáló játékokon túl fontos szerepet kapott az Isten igéjéről való kötetlenebb beszélgetés is. A kezdeti nehézségek után most már ez a közösség is stabilnak mondható. Olyannyira igaz ez, hogy tervezünk a nyáron egy „kisifis” tábort tartani Balatonfűzfőn, amire természetesen szeretettel várunk minden konfirmandus korú fiatal.

Az idei év egyik újítása volt a 'Konfirmandusok ebédje' alkalmunk, amit május 19-én tartottunk. Erre az alkalomra kértük a gyülekezeti családokat, hogy hívjanak meg magukhoz 3-4 konfirmandus fiatal, hogy kölcsönösen megismerhessék egymást, így erősítve a gyülekezet és a fiatalok kapcsolatát. Egyelőre még sok kérdés és bizonytalanság lengte körül ezt a kezdeményezést, de reméljük, hogy jövőre mind a gyülekezetben, mind a fiatalokban nagyobb nyitottságot tapasztalhatunk majd.

Végül, de nem utolsó sorban fontos megemlíteni, hogy mindennek az a célja, hogy a gyülekezetünkben levő fiatalok – miután tudásukról és ébredező hitükről bizonyosságot tettek – Isten egyházában valóban otthonra leljenek. Ennek az alkalma a konfirmáció, amikor is ünnepélyesen fogadalmat tesznek a fiatalok, a gyülekezet közössége pedig befogadja őket. Idén a konfirmáció vizsgája – a nagy létszámra való tekintettel – 3 csoportban és időpontban, május 23-án, 24-én és 25-én lesz a gyülekezet elnöksége és presbitériuma előtt, de május 30-án, áldozócsütörtökön a gyülekezet előtt is számot adnak a konfirmandusok tudásukról egy-két kérdés erejéig. A fogadalomtételt pedig pünkösd vasárnapján, június 9-én tartjuk. Kérem a gyülekezetet, hogy igyekezzünk továbbra is körbevenni a fiatalokat imádsággal, nyitottsággal, szeretettel, példamutatással!

Hálát adhatunk Istennek, hogy a fiatalok között is növekedhet és gyümölcsöt teremhet az élő Istenbe vetett hit!

Korsós Tamás beosztott lelkipásztor

Az elsőéves konfirmandusok névsora:

Ágics Barbara
Agócs Gréta
Bejczy-Kovács Ádám
Csányi Ákos
Csányi András
Fajta Réka
Faragó Nándor
Földesi Szabolcs
Földesi Tímea
Garamszegi Boglárka
Győri Attila
Halmágyi Zsófi
Jezsoviczky Balázs
Kaizer Sára

Kenyeri Csenge Réka
Kollarics Milla Katalin
Kolozsvári Enikő
Kovács Emese Ajna
Nemes Áron
Papp Noémi Orsolya
Steckel Fanni
Szabó Liliána Viktória
Tordai Sándor
Turóczy Béla
Verbiás Fanni
Virág Kitti

Az másodéves konfirmandusok névsora:

Bakó Jázmin Eszter
Bocskai Zsófia
Csapi Zsombor
Dankó Dániel
Dragschitz Boglárka Anna
Farkas Bence
Farkas Zoltán Tamás
Kovács Domonkos
Porga Péter Zsombor
Somogyi Bence
Váczi Gábor
Virág Hortenzia

Képes beszámoló a parókia felújításáról

Emlékezés

2019. május 16-án délután búcsúztatták **Jean Vaniert, a Bárka és a Hit és Fény Közösségek alapítóját** a franciaországi Trosly Breuil-ben. Ezen az estén emlékeztünk meg és köszöntünk el tőle Budapesten mi is, a Párbeszéd Házában. Szomorúság töltött el bennünket, mert egy nagy hiány keletkezett, de ugyanakkor hála is, hogy ismerhettük! A szívünkben hordozhatjuk megerősítő tekintetét, a kézfogását, bölcs szavait, a hiteles életét! Isten kiválasztotta őt és elhívta, hogy a kicsinyek, kitzasztottak barátja legyen, s mindnyájunk tanítómestere.

Jean, a hit embereként élt. Legmélyebb vágya, Jézus követése volt, s életével erre hívott meg sokakat! Jean különösen szerette a János evangéliumát. Trosly-Breuilben én is részt vehettem azokon a bibliaórákon, amelyet a segítőknek tartott. Rá gondolva szeretnék felidézni egy rövid történetet a János evangéliuma 1. része, 40-42. versekből:

„András, mihelyt találkozott testvérével, Simonnal, ezt mondta neki: - *'Megtaláltuk a Messiást!'* Odavitte Jézushoz, aki rátekintve így szólt: - *'Te Simon vagy, Jóna fia, téged Kéféának fognak hívni'* – ami azt jelenti: Kőszikla.”

Jézus tekintete, szeretettel és bizalommal teli. Tudja, hogy ki vagyok, s mire leszek képes! A tekintetével, azal a szerető, elfogadó tekintettel már előre bizalmat ad, hogy képessé válok arra, amire meghív! Vele képes leszek! Tudja, mivé válhatok! Rátekintett Péterre, s tudta, hogy minden gyengesége ellenére: kőszikla lesz! Mert Jézus tekintete bátorít, gyógyít, képessé tesz a lehetetlenre, erővel tölt fel, s elindít.

30 évvel ezelőtt Jézus engem is megszólított, a Trosly-beli kápolnában meghívott a magyarországi Bárka Közösség megalapítására. Rám tekintett, s a kérdése mélyen beleivódott a szívembe:

- „*Szeretsz-e engem? – Legeltesd az én bárányaimat!*” Ebben a jézusi elhívásban kaptam egy hűséges barátot, bölcs és hiteles lelkipapot, Jean Vanier személyében. Jean szavai, tekintete, újra-és újra emlékeztettek Jézus tekintetére, felém áradó bizalmára, szeretetére. Szava-in, lelkipapjainak keresztül Jézus érintett bennünket. **Megvolt a képessége arra, hogy meglássa a másik emberben azt a lehetőséget, akivé válhat. Jézust hordozó, Őt továbbadó ember volt!**

A vágyam, a hitem, a hivatásom találkozott Jean legmélyebb hitvallásával, így kezdtünk el együtt imádkoz-

ni a magyarországi Bárka Közösségért. Később, 1989 nyarán, Jean lelkipapot tartott Kecskeméten, ahol Isten ígétébe kapaszkodva kihirdettük a közösség születésének vágyát. Ettől kezdve egyre többen ajánlották fel a segítségüket. Két év múlva megnyitotta kapuit Dunaharaszti-ban a Bárka!

Magyarországon akkoriban szegénynek számított egy sérült gyermek születése. Sokukat, nem emberhez méltó körülmények között, eldugva tartottak, rácsos kerítések mögé zárva, a nagy kastély-intézetek mélyén. Ebbe a zárt világba világított be egy egészen más, forradalmi szemlélet! Ez, alapul szolgált a Magyarországon később megalakuló lakóotthonoknak. *„Meg vagyok róla győződve - mondta Jean -, hogy Isten ott rejtőzik a legkisebbek, a leggyengébbek szívében is, és ha elkötelezzük magunkat Neki, egy új világra nyitunk ajtót.”*

„A kapcsolat életet ad, gyógyít.” - vallotta Jean. *„Azáltal, hogy kapcsolatba léptem velük, sokat tanultam a fogyatékosággal élőktől, egyszerű emberségből: arról, hogy mit jelent embernek lenni. Őket nem érdekli, mit tudok, mire vagyok képes. Nekik rám van szükségük, arra, hogy velük legyenek. Mert bár sérültek, mindenk előtt emberek. Ahogyan te és mindenki más is szépek és értékesek!”*

Olgi, kicsi lány volt még, amikor elvesztette édesanyját. Ekkor lettem a barátja. Intézeti megalázó körülményei közül, utolsó mentsvárként, rajzos levelet küldött nekem, s 18 évesen, egy otthon után kiáltott. Ez inspirált a magyar Bárka alapítására. Az akkori bürokrácia, - Olgi intézetétől 200 kilométerre, egy aktaként tartotta számon az életét, a diagnózisát és a fontos megállapítást: a felnőtt intézeti helye biztosított. Az ügyért felelős személy nem tudta, hogy Olgi duplájára hízott, a depresszió elborítja, naponta ő is sorban áll a betegszoba előtt a fogamzástároló tablettáért, s a személye csak egy, a 300 piros egyen- tréningruhát viselő lakó közül. Amikor Olgit meghívtuk, hogy éljen velünk a Bárkában, teljes értetlenséggel, keménységgel álltunk szemben, a hivatal részéről. Érthetetlen volt számukra, hogy miért pont őt, akinek már biztos helye volt a rendszerben. Isten küzdött értünk akkor, hogy megértsek: a barátság, a hűség számít és ad biztonságot!

Jean sokat beszélt a másik személyére való teljes odafigyelésről, a bizalom erejéről, a részvétről. *„A részvétben a lényeg, két szív találkozása. Nem az a* (folytatás a 7. oldalon)

fontos amit adok, hanem ahogyan adom: a tekintet, a meghallgatás minősége, a megnyilvánulásban tükröződő szeretet. Ha valaki szeret, figyel az ajándék minőségére!.. Ott maradni a szenvedő emberrel, elfogadni, hogy semmit sem tehetek és mégis megőrizni remény-nyel teli szívemet, ez megkívánja Isten jelenlétét.”

Egy megrendítő találkozás résztvevője és tanúja lehettem 1990-ben, amely kapcsán nyilvánvalóvá vált, hogy a „mindent felülíró szeretet” gyógyít, életet ad. Krisztit, születésekor elhagyták, s egy intézet falai között élt már hosszú ideje. Egy nagy teremben töltötte napjait 20-25 fiattalal összezárva. Talán mi, látogatóként észre sem vettük volna Krisztit, olyan kicsi és törékeny volt a többiek között. A terem egyik sarkában ült, s üveggyöngyeit nézegette, a napfény felé emelve. Ha a társai közelítettek hozzá, ő behúzta a nyakát, összegömbölyödött és igyekezett túlélni a találkozást. Ottlétünkkor egyszer csak felállt, kézen fogott és átvezetett az ágyakkal teli hálóterembe. Egyetlen vaságy volt az övé. Felemelte a takaróját, s az alatta összegyűjtött kincseit, a gyöngyöket, kavicsokat egyenként megmutatta. Ezzel a gesztussal ránk bízta kincseit, s ezzel együtt teljes valóját. Gondozói szerint korábban soha nem kezdeményezett kapcsolatot még a közvetlen környezetével sem. Isten itt megnyitott egy szívet! Ő lett a dunaharaszti Bárka közösség következő lakója. Hosszú út vezetett addig, míg Kriszti megértette, hogy a Bárka a végleges otthona, hogy számíthat rá, bármit tesz, szeretjük. A kezdeti években sokszor kárt tett magában. A benne élő feszültséget egy még nagyobb pillanatnyi fájdalommal próbálta kompenzálni. A keze és az arca, mindig véres volt. Évekig virrasztottunk éjszakánként az ágyánál, hogy ne vesse le magát a földre, ne verje a fejét a falba. A szemében mindig ugyanazt a kérdést láttuk: „*még így is elfogadtok, így is szerettek?*” Néhány év múlva Kriszti életében először, dalolni kezdett fürdés közben. Az egész ház az ajtó mögött hallgatta ezt a csodát! Kriszti arca ma szép és többnyire nyugodt. A hosszú évek alatt feléje érkező jelzések beértek! Ma már elhiszi, hogy fontos, értékes, mindenki számít rá a közösségben. Ahogy neki, úgy mind a tizenkét lakónak „szent története” van, s nagyon hálásak vagyunk Istennek mindegyikért!

Jean számára különösen fontos volt, hogy a Bárka, a közösség helye legyen. A magyar Bárka, ökumenikus keresztény közösségként született. Tagjai kezdettől fogva, a református és a katolikus egyházban gyökereznek, s az a vágy élte, hogy olyan hely lehessen, ahol a hétköznapi életben megérezzük Krisztusban való egységünket, sérült barátainkkal. Jellé válni, és közös életünkkel hirdetni, hogy egymás szeretete, tisztelete, kölcsönös elfogadása nem fenyegető, de áldás! A közösségben megélt hétköznapi és ünnepek megtanítottak arra, hogy Krisztus egy Testének vagyunk tagjai!

1992. januárban a Bárka otthonban gyűltek össze először, Dunaharaszti keresztény egyházainak vezetői, s indult meg a párbeszéd. Ettől kezdve egyként vannak jelen az ökumenikus imahéten, s a város lakói elé élik a Krisztusban való testvériségüket! Óriási ajándék ez egy egész város közössége számára!

Jean megtanított arra: *„Ha nem ehetünk is ugyanannál az eucharisztikus asztalnál, együtt ehetünk a szegények asztalánál. Ha nem ihatunk is együtt ugyanabból a kehelyből, mindnyájan ihatunk annak a szenvedésnek kelyhéből, amelyet a keresztények közötti megosztás, s a szegény és a gyenge elvetése okoz.”* *„Felfedezhetjük, hogy a szegények: út az egység felé. Mert az a hivatásunk, hogy szeressük őket, s ők minket. Ez az út titokzatos módon, együttesen elvezet minket Krisztus szívébe.”*

Hálás vagyok, hogy a magyar Bárka lakói az elmúlt 28 év alatt igazi testvérré értek, s a közösség bölcs tagjává váltak! Hálás vagyok, hogy dicsőség-keresés nélkül tudnak szeretni és egyszerű hittel kapcsolódnak Istenhez!

Hálás vagyok azért a kiváltságért, hogy Jeant közelről ismerhettem, s a tanítványa lehettem! Átéltettem azt a csodát, hogy egy ember, Jézus felé kimondott igénjből, elkötelezettségéből, hűségéből, mennyi áldás, gyümölcs fakadhat!

Köszönöm Istenem az életét!

Köszönöm Jean!

Draskóczy Ildikó

Jean Vanier (1928-2019)

Filozófus, író, vallási és erkölcsi vezető, az értelmileg akadályozott, illetve ép emberek közösségeinek alapítója...és legfőképpen Jézus követője.

Jeannak lehetősége lett volna magas haditengerészeti tisztséget szerezni. Azonban a holokauszt és a Japánra ledobott atombombák kegyetlenségén elszörnyedve egyre többet imádkozott és végül belső indítást érzett a haditengerészeti elhagyására és a béke keresése mellett való elköteleződésre.

Sikeres tudományos pályafutásra is lehetősége lett volna, hiszen Arisztotelészből doktori címet szerzett. Inspiráló filozófia tanár volt, de a siker létrájának megmászása helyett tudta, hogy más feladata van. Újraderfinálta a siker fogalmát. Számára a siker a személyes kapcsolatok kialakításában és ápolásában rejlett, nem az általa definiált „normalitás önkényuralmában”.

„A béke alapja az a meggyőződés, hogy minden ember fontos. Elhiszed, hogy fontos vagy? Elhiszed, hogy tudunk tenni azért, hogy jobbá tegyük a világot?” Jean Vanier

1963 jelentette a fordulópontot Jean életében, amikor életében először látogatott meg egy értelmileg

(folytatás a 8. oldalon)

Ünnepi istentiszteleteink pünkösdkor

Május

30. 18.30 óra Áldozócsütörtöki istentisztelet

Június

5-7. 18.30 óra Pünkösdi evangelizáció

9. 10.00 óra Pünkösdi konfirmációs istentisztelet

10. 10.00 óra Pünkösöd másodnapos istentisztelet – gyülekezeti nap

Nyári táborok

WOL Élet Szava Tábor – Tóalmás

Gyermek és ifjúsági táborok 7 turnusban, június 23. és augusztus 10. között, 7-12, 10-14 és 12-19 éveseknek! Angol nyelvoktatás, labdarúgás, kosárlabda, baseball, röplabda bizonyos hetekben disc-golf és kézműves foglalkozások. Lásd a www.esztabor.org honlapon!

Refisz Nyári Tábor 2019

SDG Családi Hotel és Konferencia-központ Balatonszárszó
augusztus 05. és augusztus 11. között.

Dunaharaszti Konfirmandusok Nomád Tábora

Balatonfűzfő, július 8. és 12. között

Ifjúsági tábor

Kőröshegy, július 1. és 5. között

(folytatás a 7. oldalról)

akadályozott személyek intézményét. Megérintette a szívét ezeknek az embereknek az emberi kapcsolatokért lelkük mélyéről feltörő segélykiáltásuk. Válasza egyszerű volt: vett egy házat és meghívott magához néhány értelmileg akadályozott embert, hogy lakjanak vele egy fedél alatt. Így történt a Bárka megalapítása. Pár év múlva ezt követte a Hit és Fény megalapítása Marie-Hélène Mathieu révén. A kezdeményezéseket nagy lelkesedés övezte és mindkét közösség elterjedt az egész világon.

A Bárkának ma 154 közössége létezik 38 országban, a Hit és Fénynek pedig 1500 közössége van 83 országban. Olyan közösségek ezek, ahol értelmileg akadályozott és ép emberek otthonra találhatnak, közös asztalnál étkezhetnek és megoszthatják egymással életüket.

Jean fáradhatatlan pártfogója volt az elutasított és a

társadalom szélén élő embereknek, amivel sok más értelmileg akadályozott személyért létező szervezetet inspirált. Üzenete sok ember szívében visszhangra talált, vallásra és világnézetre való tekintet nélkül. Jézus követése iránti vágya vezette őt mindenkihez, aki hajlandó volt életét megosztani értelmileg akadályozottakkal és a méltányosságért harcolni.

Jean életének álma az értelmileg akadályozott emberek lelki ajándékait felszínre hozni, hiszen a világnak szüksége van azokra. Felfedezte, hogy a különbözőségek nem elhárítandó veszélyt jelentenek, hanem olyan kincsek, melyek gazdagítják életünket. **Több, mint 30 könyvet írt, melyeket 29 nyelvre fordítottak le és filmesítettek meg számos alkalommal.** Írásaiban és a könyveit alapul vevő filmekben mindig szenvedélyesen mutatta be az emberi sebezhetőséggel, közösséggel és lelkiséggel kapcsolatos tapasztalatait.

Jean számos kitüntetést kapott, többet között az 1997-ben, Olaszországban II. János Pál pápától az internacionális IV. Pál díjat, 2001-ben, Kanadában a Rabbi Gunther Plaut humanitárius díjat, 2015-ben a Templeton díjat... de talán Jean számára a legnagyobb kitüntetés a Jean-Pierre Crépieux által elnyert Légion d'Honneur volt. Crépieux a világ első értelmileg akadályozott személye, aki Franciaország legmagasabb kitüntetésében részesült.

„Szeretni valakit nem csupán annyit jelent, hogy megteszünk dolgokat érte... Szeretni valakit azt is jelenti, hogy rámutatunk a szeretett személy szépségére, értékére és fontosságára; azt jelenti, hogy megértjük a másikat, megértjük indulatait és testbeszédét.” (Jean Vanier) (Fordította Csáky Zsuzsa)

